ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα) της 10ης Ιουνίου 1986 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 81 και 119/85,

Union sidérurgique du nord et de l'est de la France (Usinor), εταιρεία γαλλικού δικαίου με έδρα το Puteaux (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από την Lise Funck-Brentano, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Marlyse Neuen-Kauffman, 21, rue Philippe-II,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Étienne Lasnet, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχουν ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 20ής Φεβρουαρίου 1985, περί καθορισμού των ποσοστώσεων παραγωγής και παραδόσεως χάλυβα της Usinor για το πρώτο τρίμηνο του 1985 (υπόθεση 81/85) και της αποφάσεως της Επιτροπής της 29ης Μαρτίου 1985 (υπόθεση 119/85), καθόσον με τις αποφάσεις αυτές η Επιτροπή αρνήθηκε να χορηγήσει στην Usinor συμπληρωματικές ποσοστώσεις αναφοράς για τα προϊόντα των κατηγοριών Ιγ και Ιδ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους K. Bahlmann, πρόεδρο τμήματος, O. Due και F. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Απριλίου 1986,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφα που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου την 1η και 29η Απριλίου 1985, η Union sidérurgique du nord et de l'est de la France (Usinor), ανώνυμη εταιρεία με έδρα το Puteaux (Hauts-de-Seine, Γαλλία), άσκησε, δυνάμει του άρθρου 33, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, δύο προσφυγές κατά της Επιτροπής, με τη μεν πρώτη από τις οποίες, που φέρει αριθμό πρωτοκόλλου 81/85, ζητεί την ακύρωση της ατομικής αποφάσεως της Επιτροπής της 20ής Φεβρουαρίου 1985, με τη δε δεύτερη, που φέρει αριθμό πρωτοκόλλου 119/85, την ακύρωση της ατομικής αποφάσεως της Επιτροπής της 29ης Μαρτίου 1985 και, εφόσον είναι αναγκαίο, το έγγραφο της 18ης Μαρτίου 1985, στο μέτρο που με τις αποφάσεις αυτές η Επιτροπή αρνείται να χορηγήσει στην προσφεύγουσα συμπληρωματικές ποσοστώσεις αναφοράς για τα προϊόντα των κατηγοριών Ιγ και Ιδ. Παρεμπιπτόντως, η προσφεύγουσα ζητεί επιπλέον από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει το παράνομο των γενικών αποφάσεων 2177/83/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 1983 (ΕΕ L 208, σ. 1) και 234/84/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1984 (ΕΕ L 29, σ. 1), για παράταση του συστήματος επιτήρησης των ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα των επιχειρήσεων της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, καθόσον με τις αποφάσεις αυτές καταργήθηκαν οι δυνατότητες χορηγήσεως συμπληρωματικών ποσοστώσεων αναφοράς. Τέλος, η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο να διατάξει την αποκατάσταση της ζημίας την οποία υπέστη.

2 Με την από 18 Φεβρουαρίου 1986 Διάταξη του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των δύο υποθέσεων προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

3 Προτού εξεταστούν οι εν λόγω προσφυγές, θα πρέπει να υπενθυμιστεί το γενικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται οι επίδικες αποφάσεις.

4 Η απόφαση 1831/81/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 24ης Ιουνίου 1981, περί εισαγωγής συστήματος επιτηρήσεως και νέου συστήματος ποσοστώσεων της παραγωγής ορισμένων προϊόντων για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 180, σ. 1), προέβλεψε ότι η Επιτροπή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις και για ορισμένες κατηγορίες προϊόντων, θα προβαίνει σε προσαρμογή των παραγωγών αναφοράς όταν οι επιχειρήσεις, κατόπιν ενός προγράμματος επενδύσεων επί του οποίου η Επιτροπή

δεν έχει εκφράσει αρνητική γνώμη, θέτουν σε λειτουργία νέες εγκαταστάσεις παραγωγής. Αυτή η δυνατότητα προσαρμογής των παραγωγών αναφοράς περιορίστηκε με την απόφαση 1696/82/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1982, περί παρατάσεως του συστήματος επιτηρήσεως και ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα των επιχειρήσεων σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 191, σ. 1), και δεν υφίσταται πλέον στις αποφάσεις 2177/83 και 234/84. Η απόφαση 470/85/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 25ης Φεβρουαρίου 1985, που τροποποιεί την απόφαση 234/84/ΕΚΑΧ η οποία παρατείνει το καθεστώς επιτήρησης και ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα των επιχειρήσεων της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 58, σ. 7), παρέσχε και πάλι τη δυνατότητα στην Επιτροπή να χορηγεί, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, συμπληρωματικές ποσοστώσεις στην κατηγορία Ιδ.

5 Στις 24 Μαΐου 1982, η προσφεύγουσα κοινοποίησε στην Επιτροπή, σύμφωνα με την απόφαση 3302/81/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 18ης Νοεμβρίου 1981, σχετικά με τις πληροφορίες που πρέπει να παρέχουν για τις επενδύσεις τους οι επιχειρήσεις σιδηρουργίας (ΕΕ L 333, σ. 35), ένα πρόγραμμα επενδύσεων σε μία νέα εγκατάσταση γαλβανισμού. Στις 10 Φεβρουαρίου 1983, η Επιτροπή εξέφρασε θετική γνώμη, θεωρώντας ότι το εν λόγω σχέδιο ήταν σύμφωνο προς τους γενικούς στόχους της Κοινότητας.

6 Βασιζόμενη στη θετική αυτή γνώμη, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή, με έγγραφο της 27ης Απριλίου 1984, τη χορήγηση συμπληρωματικών ποσοστώσεων αναφοράς για το δεύτερο τρίμηνο του 1984 όσον αφορά τα προϊόντα των κατηγοριών Ιγ και Ιδ.

7 Στις 20 Ιουνίου 1984, η Επιτροπή απάντησε ότι η αίτηση θα εξεταζόταν από τις υπηρεσίες της Διεύθυνσης « Χάλυβας ».

8 Με έγγραφο της 5ης Ιουλίου 1984, η προσφεύγουσα ανακοίνωσε στην Επιτροπή τη θέση σε λειτουργία της νέας εγκαταστάσεως γαλβανισμού.

9 Στις 31 Δεκεμβρίου 1984, η Επιτροπή κοινοποίησε στην USINOR τις ποσοστώσεις παραγωγής και παραδόσεως για το πρώτο τρίμηνο του 1985, οι οποίες είχαν υπολογιστεί βάσει των ετησίων παραγωγών και ποσοτήτων αναφοράς, χωρίς οι τελευταίες αυτές να έχουν μεταβληθεί. Στις 20 Φεβρουαρίου 1985, η Επιτροπή απηύθυνε προς την προσφεύγουσα νέα κοινοποίηση, με την οποία προσαρμόζονταν οι ποσοστώσεις παραγωγής στα νέα ποσοστά μειώσεως που θέσπισε η απόφαση 313/85/ΕΚΑΧ της 6ης Φεβρουαρίου 1985 (ΕΕ L 34, σ. 23).

10 Μετά την άσκηση της προσφυγής 81/85, η Επιτροπή, με έγγραφο της 18ης Μαρτίου 1985, συνέστησε στην Usinor να υποβάλει αίτηση κατ' εφαρμογή της νέας απόφασης 470/85, τη σύσταση δε αυτή επανέλαβε και με έγγραφο της 29ης Μαρτίου 1985.

11 Η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου των δύο προσφυγών λόγω οψίμου ασκήσεως.

12 Υποστηρίζει, καταρχάς, ότι εφόσον η δυνατότητα χορηγήσεως συμπληρωματικών ποσοτήτων αναφοράς καταργήθηκε με την απόφαση 2177/83 και δεν επαναλήφθηκε στην απόφαση 234/84, η οποία ίσχυε κατά το χρόνο υποβολής της αιτήσεως, της ήταν νομικώς αδύνατο να κάνει δεκτή την αίτηση. Στην προσφεύγουσα εναπόκειτο, αν έκρινε ότι η κατάργηση της δυνατότητας χορηγήσεως συμπληρωματικών ποσοτήτων αναφοράς έβλαπτε τα δικαιώματά της, να προσβάλει αυτές τις γενικές αποφάσεις.

13 Όσον αφορά τον πρώτο αυτό λόγο της ενστάσεως, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα μπορεί πάντοτε, έστω και μετά την παρέλευση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατά γενικής αποφάσεως, να επικαλεστεί το παράνομο της αποφάσεως αυτής επ' ευκαιρία προσφυγής την οποία ασκεί κατά ατομικής αποφάσεως βασιζόμενης στη γενική απόφαση (βλέπε αποφάσεις της 13ης Ιουνίου 1958, Compagnie des hauts fourneaux de Chasse, 15/57, Rec. σ. 159, της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni SpA, 9/56, Rec. σ. 9, της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni SAS, 10/56, Rec. σ. 51, και της 17ης Ιουλίου 1959, Snupat, 32/58 και 33/58, Rec. σ. 275). Στην προκειμένη περίπτωση, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι η απόφαση μη χορηγήσεως της αυξήσεως των παραγωγών αναφοράς βασίζεται αναγκαστικά στο γεγονός ότι καμία δυνατότητα πραγματοποιήσεως αυτής της προσαρμογής δεν υφίσταται κατά τη γενική απόφαση 234/84, η οποία ίσχυε κατά το χρόνο εκδόσεως της ατομικής αποφάσεως, και ότι μεταξύ αυτής της ατομικής αποφάσεως και της γενικής αποφάσεως υφίσταται άμεσος νομικός δεσμός (βλέπε απόφαση της 31ης Μαρτίου 1965, Macchiorlati Dalmas e Figli, 21/64, Rec. σ. 227). Εξάλλου, θα πρέπει να σημειωθεί ότι, με το κύριο αίτημα της προσφεύγουσας, ζητείται όχι να αναγνωριστεί το παράνομο της αποφάσεως 234/84, αλλά να ερμηνευτεί η απόφαση αυτή κατά τρόπον ώστε να επιτραπεί, για μία μεταβατική περίοδο, η χορήγηση των ζητουμένων αυξήσεων προκειμένου να ληφθούν υπόψη τα δικαιώματα που έχει αποκτήσει η προσφεύγουσα στο παρελθόν.

14 Η Επιτροπή υποστηρίζει, εξάλλου, ότι το γεγονός ότι στο από 27 Απριλίου 1984 έγγραφο της προσφεύγουσας δεν δόθηκε ρητή απάντηση θα πρέπει να θεωρηθεί ως σιωπηρή άρνηση, η οποία δικαιολογεί την άσκηση προσφυγής λόγω παραλείψεως, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 35 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Η προσφεύγουσα, όμως, δεν ενήργησε εντός της προθεσμίας που τάσσει η διάταξη αυτή.

15 Όσον αφορά το δεύτερο λόγο της ενστάσεως απαραδέκτου, θα πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, για να μπορέσει να κινηθεί η διαδικασία της προσφυγής ακυρώσεως που θεσπίζει το άρθρο 35 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η αίτηση απαιτείται να είναι επαρκώς σαφής και συγκεκριμένη ώστε να επιτρέπει στην Επιτροπή να γνωρίζει επακριβώς το περιεχόμενο της αποφάσεως που της ζητείται να εκδώσει (βλέπε αποφάσεις της 6ης Απριλίου 1962, Meroni, 21 μέχρι 26/61, Rec. σ. 149, και της 8ης Ιουλίου 1970, Hake, 75/69, Rec. σ. 535). Από την αίτηση θα πρέπει, εξάλλου, να προκύπτει ότι επιδιώκεται εξαναγκασμός της Επιτροπής να λάβει θέση.

16 Στην υπό κρίση υπόθεση, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το έγγραφο της 27ης Απριλίου 1984, καίτοι διατυπώνει με επαρκή ακρίβεια το αίτημα της προσφεύγουσας περί χορηγήσεως συμπληρωματικών παραγωγών αναφοράς συνολικού ύψους 155 000 τόνων κατ' έτος από το δεύτερο τρίμηνο του 1984, δεν αφήνει να εννοηθεί σαφώς ότι η Επιτροπή καλείται να εκδώσει ρητή απόφαση επί της αιτήσεως αυτής. Αντιθέτως, η ίδια η προσφεύγουσα, δηλώνοντας, στο τέλος του εγγράφου της, ότι είναι πρόθυμη να παράσχει τις διευκρινίσεις που πιθανόν να επιθυμούσε η Επιτροπή, αντιμετώπισε το ενδεχόμενο διεξαγωγής περαιτέρω συνομιλιών και δέχτηκε, έτσι, ότι το έγγραφο αυτό δεν μπορούσε να αποτελέσει σημείο αφετηρίας δεσμευτικής προθεσμίας για την έκδοση αποφάσεως.

17 Κατά συνέπεια, οι δύο λόγοι της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθούν.

18 Αντιθέτως, εναπόκειται στο Δικαστήριο να εξετάσει αυτεπαγγέλτως αν η εκδοθείσα απόφαση, της 20ής Φεβρουαρίου 1985, αποτελεί πράγματι την απόφαση με την οποία η Επιτροπή απάντησε το πρώτον, έστω και σιωπηρώς, στην αίτηση της προσφεύγουσας.

19 Προς τούτο, θα πρέπει πρώτα να καθοριστεί το αντικείμενο της αιτήσεως που υπέβαλε η προσφεύγουσα.

20 Ζητώντας τη χορήγηση συμπληρωματικών ετησίων παραγωγών αναφοράς από το δεύτερο τρίμηνο του 1984, η προσφεύγουσα απέβλεπε, στην πραγματικότητα, στη χορήγηση συμπληρωματικών ποσοστώσεων παραγωγής για τις κατηγορίες Ιγ και Ιδ από το δεύτερο τρίμηνο του 1984.

21 Επομένως, η απόφαση που θα πρέπει να θεωρηθεί ως σιωπηρή απόρριψη της αιτήσεως αυτής και η οποία, συνεπώς, είναι ικανή να βλάψει την προσφεύγουσα, δεν μπορεί να είναι παρά η πρώτη απόφαση που εκδόθηκε μετά την υποβολή της αιτήσεως και με την οποία καθορίστηκαν οι ποσοστώσεις παραγωγής για το τρίτο τρίμηνο του 1984 χωρίς να ληφθεί υπόψη η αίτηση προσαρμογής των παραγωγών αναφοράς από το δεύτερο τρίμηνο του 1984. Η προσφεύγουσα, όμως, δεν προσέβαλε την απόφαση αυτή εντός της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής ακυρώσεως.

22 Η προσβαλλόμενη απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1985, περί καθορισμού των ποσοστώσεων παραγωγής για το πρώτο τρίμηνο του 1985, στο μέτρο που δεν λαμβάνει υπόψη την προσαρμογή των παραγωγών αναφοράς που ζητήθηκε με το έγγραφο της 27ης Απριλίου 1984, δεν μπορεί παρά να αποτελεί επιβεβαίωση των προγενεστέρων αποφάσεων. Αυτό ακριβώς προκύπτει, εξάλλου, από τη σύγκριση της αποφάσεως αυτής με την επισυναφθείσα στην προσφυγή ατομική απόφαση της 31ης Δεκεμβρίου 1984, περί καθορισμού των ποσοστώσεων παραγωγής για το πρώτο τρίμηνο του 1985, η οποία ακολουθεί τις παλαιές παραγωγές αναφοράς του 1984, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τις αυξήσεις που ζήτησε η προσφεύγουσα, και η οποία, ως προς το σημείο αυτό, είναι πανομοιότυπη με τις δύο προγενέστερες αποφάσεις με τις οποίες είχαν καθοριστεί οι ποσοστώσεις παραγωγής για το τρίτο και τέταρτο τρίμηνο του 1984. Η προσβαλλόμενη απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1985 προσάρμοσε απλώς τις ποσοστώσεις παραγωγής του πρώτου τριμήνου του 1985 στα νέα ποσοστά μειώσεως που θεσπίστηκαν με την απόφαση 313/85, χωρίς να επιφέρει καμία μεταβολή στις παραγωγές αναφοράς.

23 Κατά συνέπεια, η προσφυγή στην υπόθεση 81/85 είναι απορριπτέα δεδομένου ότι δεν στρέφεται κατά της βλαπτικής αποφάσεως.

24 Η προσφυγή θα πρέπει να κριθεί απαράδεκτη επίσης και όσον αφορά το αίτημα αποκαταστάσεως της ζημίας, δεδομένου ότι, σύμφωνα με το γράμμα του άρθρου 34 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η άσκηση προσφυγής αποζημιώσεως είναι δυνατή μόνο μετά την ακύρωση της αποφάσεως που φέρεται ως η αιτία προκλήσεως της ζημίας και αφού διαπιστωθεί ότι η Ανωτάτη Αρχή δεν προτίθεται να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η αποκατάσταση της βεβαιωθείσας παρανομίας.

25 Όσον αφορά την προσφυγή 119/85, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, όπως ορθώς ανέφερε η Επιτροπή, το έγγραφο της 29ης Μαρτίου 1985, με το οποίο η Επιτροπή συνέστησε στην Usinor να υποβάλει νέα αίτηση προσαρμογής των παραγωγών αναφοράς κατ' εφαρμογή της αποφάσεως 470/85, παρέχει απλώς πληροφορία και, επομένως, δεν έχει το χαρακτήρα αποφάσεως δεκτικής προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου.

26 Επομένως, θα πρέπει να απορριφθεί επίσης ως απαράδεκτη και η προσφυγή στην υπόθεση 119/85.

Επί των δικαστικών εξόδων

27 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθη, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές ως απαράδεκτες.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Bahlmann Due Schockweiler

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Ιουνίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

K. Bahlmann